

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **JKM, spol. s r. o.**, se sídlem Sinkulova 79/31, Praha 4, zastoupena Mgr. Martinem Ondřejátem, advokátem se sídlem Nad Strouhou 67, Praha 4, proti žalovanému: **Městský soud v Praze**, se sídlem Slezská 9, Praha 2, ve věci žaloby na ochranu proti nečinnosti žalovaného stran žádosti žalobce o poskytnutí informací, o návrhu Městského soudu v Praze na přikázání věci vedené pod sp. zn. 6 A 149/2014 jinému soudu,

t a k t o :

Věc vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 A 149/2014 **se p ř i k a z u j e** k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce podal dne 6. 8. 2014 k Městskému soudu v Praze žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného Městského soudu v Praze (dále také „městský soud“), ve které namítal, že žalovaný řádně nevyřídil jeho žádost o poskytnutí informací ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Žalobce požadoval informaci, zda je u městského soudu v Praze proti němu vedeno řízení, ve kterém vystupuje jako žalovaný, a pokud tomu tak je, kdo je žalobcem a pod jakou spisovou je řízení vedeno.

[2] Městský soud dle názoru žalobce jej nevyzval k doplnění ani upřesnění žádosti a ani o ní jinak nerozhodl. K žalobcově stížnosti mu městský soud zaslal sdělení sp. zn. Si 397/2014, ve kterém uvedl, že žádost nevyřizuje dle zákona č. 106/1999 Sb., a tedy se ani neřídí lhůtami dle tohoto zákona. Uvedl však, že žádosti vyhoví; informaci ve sdělení však neposkytl.

[3] Proti tomuto postupu podal žalobce dne 27. 6. 2014 k Ministerstvu spravedlnosti žádost na ochranu proti nečinnosti správního orgánu dle § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Žalovaný však do dne podání žaloby požadované informace stále neposkytl a ministerstvo nezjednálo na základě žádosti dle § 80 správního řádu nápravu.

[4] Městský soud předložil Nejvyššímu správnímu soudu návrh na přikázání věci jinému krajskému soudu podle § 9 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) z důvodu, že žalovaný jako povinný subjekt je také soudem věcně a místně příslušným k projednání žaloby, s tím, že by tato skutečnost mohla zavdat objektivní

pochybnosti o nepodjatosti všech soudců specializovaných senátů tohoto soudu, neboť by se městský soud stal soudcem ve své vlastní věci, tedy v rozporu se zásadou *nemo iudex in causa sua*.

[5] Městský soud v Praze vyzval účastníky řízení ve smyslu § 9 odst. 3 s. ř. s., aby se vyjádřili k jeho procesnímu návrhu na přikázání věci jinému krajskému soudu. Žalovaný k tomuto postupu nevzněl žádné námitky. Žalobce k otázce místní příslušnosti uvedl, že příslušným soudem, jemuž bude věc přikázána, by měl být Krajský soud v Praze.

[6] Nejvyšší správní soud shledal návrh městského soudu na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu důvodným.

[7] Podle § 9 odst. 1 s. ř. s. platí, že Nejvyšší správní soud přikáže věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát. Zmiňované ustanovení upravuje případ tzv. nutné delegace, která je podmíněna vyloučením všech soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu, který má věc projednat a rozhodnout jako věcně a místně příslušný soud.

[8] Městský soud učinil tedy návrh na delegaci nutnou podle § 9 odst. 1 s. ř. s. Jejím předpokladem je sice rozhodnutí o vyloučení všech soudců specializovaných senátů (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2009, sp. zn. Nad 23/2009), pokud by však měl o vyloučení rozhodovat Nejvyšší správní soud, bylo by trvání na takové podmínce zbytečným formalismem. Taková situace by nastala i v tomto případě, neboť městský soud jako žalovaný orgán nemůže rozhodovat ve své vlastní věci, takže by o vyloučení soudců městského soudu musel podle § 8 odst. 3 s. ř. s. *per analogiam* tak jako tak rozhodnout Nejvyšší správní soud (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. Nad 50/2014 - 25).

[9] Vyloučení soudce z projednávání a rozhodování věci má být založeno nikoliv pouze na skutečně prokázané podjatosti, ale je dáno již tehdy, jestliže lze mít pochybnost o jeho nepodjatosti (blíže viz nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 11. 1996 sp. zn. I. ÚS 167/94 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 - 70).

[10] Přestože pouhá skutečnost, že žalovaným je městský soud, automaticky neznamená, že by v takovéto věci všichni soudci specializovaných senátů tohoto soudu byli vyloučeni z projednávání a rozhodnutí (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2012, č. j. Nad 101/2012 - 18), důvodné pochybnosti o nepodjatosti soudců příslušného soudu lze mít zejména z toho důvodu, že předmětem řízení v nyní posuzované věci je tvrzená nečinnost orgánů správy městského soudu. Skutečnost, že by soudci městského soudu měli posuzovat činnost pracovníků a funkcionářů městského soudu, kteří mohou v zákonem stanovených případech vůči nim vykonávat úkoly justiční správy, je důvodem pro vyloučení těchto soudců z projednávání a rozhodnutí věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 - 70).

[11] Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že všichni soudci specializovaných senátů Městského soudu v Praze jsou vyloučeni pro možnou podjatost ve věci vedené tímto soudem pod sp. zn. 6 A 149/2014. Věc proto přikázal k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Praze, který je soudem svým sídlem nejbližším účastníkům řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2014

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu